

Albert Zsolt

Nem tudom hol vesztél el,
csak a mikort sejtem.
Ha a part az idő lenne,
gátat építenék a folyónak.

Nem emlék miatt, a túlélésért.
A fővenyre sodort uszadékfán
felcsavarozott kép, épp élünk,
mint az évszakok a folyón.

Reggeleket hordok össze,
benzint locsol a várakozás,
az öngyújtó lángjaiban,
majd megérkezik a hajnal.

Kikötők úsznak, a Duna vén.
Lehet-e egy ladik hangja
dal, ahogy oldalához verődik
a sok szemét és egy test?

Felpuffadt bőre alatt a menny
csillagokat altat. Egyedülpart.
Egy nő, bőrén lila felhők, férfikéz.
Tejútba mártott reménytelenség.